

Шарль Бодлер

Альбатрос

Буває, пливучи дорогами морськими,
Аби розвіятысь, полюють моряки
На альбатросів тих, що в вишні над ними
Серед блакиті й хмар пливуть віддалеки.

Коли на палубу вже люта сила збила,
Король небес, що знав всі грози без числа.
Волочить важко так свої велики крила,
Мов сніжно-білі два розкинуті весла.

Крилатий мандрівник — який незграбний в рухах,
В польоті буйнокрил — каліка на ногах!
Ще й дражняться — той в дзьоб йому із люльки дмуха,
А той, глузуючи, кульгає, ніби птах!

Поете! Князю хмар твоя подібна сила,
Між блискавок ти свій у грозовій імлі;
Але під шал образ перешкоджають крила
Тобі, вигнанцеві, ступати по землі.

Переклад І.Драча

Відповідності

Природа — храм живий, де зронюють колони
Бентежні стогони і неясні слова.
Там символів ліси густі, немов трава,
Крізь них людина йде і в них людина тоне.

Всі барви й кольори, всі аромати й тони
Зливаються в могуть єдиного ества.
Їх зрівноважують співмірність і права,
Взаємного зв'язку невидимі закони.

Є свіжі запахи, немов дітей тіла,
Є ніжні, як гобой, звитяжні, молодечі,
Розпусні, щедрі, злі, липучі, як смола,

Як ладан і бензой, як амбра й мушмула,
Що опановують усі безмежні речі;
В них — захват розуму, в них відчуттям — хвала.

Переклад Д.Павличка

Гімн красi

Красо! Чи з неба ти, чи з темної безодні
В твоєму погляді — покара і вина,
Безумні злочини й діяння благородні;
Захмелюєш серця, подібно до вина.

В твоєму погляді — і присмерк, і світання,
Як вечір грозовий, приносиш аромат.
Німим стає герой з твого причарування,
І сміливішає дитина во сто крат.

Чи ти зійшла з зорі, чи вийшла із провалля,
Йде фатум, наче пес, за покроком твоїм;
І, розсіваючи біду чи безпечалля,
У всьому вільна ти, хоч пані над усім!

Красо! Ти по мерцях ступаєш без мороки,
Злочинство, ревність, жах — то наче золоті
Коштовності, твої чарівливі брелоки,
Що витанцюють на твому животі.

Коханець зморений, що пригортає милу,
Що кволо хилиться й зітхає раз у раз,
Нагадує того, хто сам свою могилу
Вкриває ласками у свій вмирущий час.

Немає значення, чи з пекла ти, чи з раю,
Потворно вибредна, страхітлива й свята,
Як до безмежностей, що я про них не знаю,
Але жадаю їх, відчиниш ти врата!

Це байдуже, хто ти, чи Діва, чи Сирена,
Чи Бог, чи сатана, чи ніжний Херувим,
Щоб лиш тягар життя, о владарко натхненна,
Зробила легшим ти, а всесвіт — менш гидким!

Переклад Д.Павличка

Зосередження

Розважна будь, моя Скорбото! В неспокої
Ти звала Вечір; він спускається; він тут;
Кладе на місто тінь густі свої навої,
І буде мир одним, і другим — біль і труд.

В час, коли Втіха, кат без милості малої,
На бенкети бичем жене низотний люд,
Щоб жниво раб зібрав для совісті гризької,—
Скорбото, руку дай, ідімо від отрут!

Глянь, як киває нам з балконів хмар stemнілих
Усопших Років ряд в убраннях застарілих,
Як Жаль з глибоких вод нам усміх подає;

Як Сонця попели в могилу сходять кротку
І як на сході Ніч, мов саван, постас,—
О, слухай, дорога, її ходу солодку!

Переклад М. Зерова

Вечорова гармонія

Надходить час, коли в тремтінні бадилини
Кожніська квітка дише, мов кадильний дим;
Танцює звуків рій зі смерком запашним,
Вливає вальс тужливий та меланхолійний!

Кожніська квітка дише, мов кадильний дим,
У скрипці б'ється серце вражене людини;
Впиває вальс тужливий та меланхолійний!
Прегарно-сумне небо — пишний бальдахим.

У скрипці б'ється серце вражене людини,
Чутливе серце, з жаху перед сном-Нічим!
Прегарно-сумне небо — пишний бальдахим;
У власній захололій крові сонце гине...

Чутливе серце, з жаху перед єном-Нічим,
З минувшини збирає всі ясні хвилини!
У власній захололій крові сонце гине...
Ти сяєш спомином, мов чаша, золотим!

Переклад М.Рудницький

Moesta et errabunda

Скажи, твоє серце не лине, Агато,
Від моря засмічених улиць міських
До іншого моря, де сяйва багато,
Де тоне все в чарах дівочо-ясних.
Туди твоє серце не лине, Агато?

О море широке, вгамуй мої рани.
Хто даром співецьким тебе наділив?
Вітри над тобою grimлять, як органи
А ти колисковий наспівуєш спів.
О море широке, вгамуй мої рани..

В хиткому вагоні, на кермі фрегата
Тут слізози потоком нечистим течуть

«Полинемо звідси! — ти скажеш, Агато
Щоб горя не бачить і плачу не чутъ»
В хиткому вагоні, на кермі фрегата

Та як ти далеко, запáшний мій раю,
Де радість витає, сміється блакить,
Де гідна любові людина кохає,
Де чисте бажання на серці горить,—
О, як ти далеко, запашний мій раю

Мій раю зелений, кохання дитяче,
Квітки й поцілунки, забави й пісні.
І скрипка, що в сутіні тужить і плаче
Івечір над садом, і кубки хмільні,
Мій раю зелений, кохання дитяче.

Мій раю невинний, несміливі втіхи
Як дальній Китай, ви далекі від нас
Ні чари дзвінкого сріблистого сміху
Ні скарги тужливі не викличуть вас,
Мій раю невинний, несміливі втіхи

Переклад М. Зерова

Confiteor¹

Останні хвилі днів осінніх – як вони у душу проникають! О! Усю пронизують до болю!
Розпросторюється якесь незрівнянно чарівне відчуття, невловимість якого не виключає його потужності; і нема тоді гострішого вістря, ніж вістря Нескінченності.

А яка то велика втіха – купати погляд в безмежності моря і неба! Тиша, чарівна недоторканість блакиті! Малесеньке вітрило, що тріпотить на обрї. Своєю не значимістю і одинокістю нагадує моє невигойне животіння; однозвучне шурхотіння хвиль – все це мислить мною, чи я мислю ним (бо ж саме в огромі марень найшивидше втрачається «Я» особисте!); мислить, кажу я, але ж – музично й мальовниче, без хитросплетінь словесних, без силогізмів, без усяких висновків.

Однак ці мислі, чи я їх випромінюю, чи речу, невдовзі силою виповнюються вщерь. А сила любострастя цього породжує ослабленість і страждання ніжне. Мої ж нерви, напружені украй, тільки й можуть те, що тремтіти зойкливо, болісно.

І ось перед цією неозорістю неба я ціпенію; його прозорість доводить до нестями. Спокій моря, незмінність видовища обурює мене... Ах! Та чи варто страждати вічно і вічно тікати од прекрасного? Природо, безжалісна чаклунко, суперницє всепереможна, облиш мене! Не спокушай моїх пожадань і гордовитості моєї! Споглядання перекрасного – це двобій, в якім митець ридає перед поразкою своєю.

Переклад І. Петровація

¹Сповідь(лат)